

#СтопБулінг

Щороку дві третини – 67% – українських дітей стають жертвами цькувань, кривдниками або свідками.

Україна входить в десятку європейських країн за рівнем поширеності булінгу серед 11-15 річних школярів.

Що з нашими дітьми не так? Чому вони стали таким жорстокими і байдужими? А головне, що з тим робити? Як попередити засилля жорстокості серед дітей та підлітків? Як захистити жертв та покарати кривдників?

Ці питання лунають мало не щодня з усіх куточків України. Але простих відповідей немає. Тут не насваришся на діток пальчиком і суворо не скажеш "так більше не роби". Бо винні насправді не діти, а дорослі. Не тільки з точки зору совісті, а й закону.

Батьки вважають, що цими проблемами має займатися школа, вчителі переконані, що це сфера відповідальності батьків. А тим часом наші діти черпають життєві пріоритети з Інтернету, поганих прикладів дорослих.

Перевантажені інформацією під час навчання і поза ним, вони не сприймають наші формалізовані настанови про добрі чи злі вчинки, про відповідальність за наслідки своїх дій.

Тотальна байдужість в умовах ситуації, яка пущена на самотік.

Батьки часто не цікавляться ситуаціями з життя власних дітей, думають, "що діти самі розберуться".

Тим часом ситуація із звичайних кпинів невпинно переростає в тотальне психологічне насильство над дитиною. А потім і в фізичне.

І тільки тоді, коли відео таких інцидентів викладають у мережу, всі починають обурюватися, обзивати дітей "тваринами" та кричати "як такі виродки можуть стояти і на все це спокійно дивитися?", "їх треба посадити" і так далі.

І що ж змінювалось після такого обурення?

А нічого! Бо покричали і забули. Сховались за комфортною ширмою байдужості. Звідки не видно зламаних дитячих доль.

Головне ж, щоб діти не навантажували своїми проблемами батьків і не псували школі репутацію. Скажіть чесно, хіба почасти буває не так?

Ми ж навіть адекватної офіційної статистики не маємо. Бо діти часто бояться звертатися за допомогою, навіть до батьків. Не те, що до психологів, соцслужб чи поліції.

Минулого року в українських школах зафіксували близько 109 тис. звернень до психологів через цькування.

На скільки в реальності ця цифра більша? В десятки, сотні разів?

Бо ж булінг, іншими словами цькування, приниження, залякування – це не тільки синці та відео бійок. Це психологічне насильство, соціальне залякування, ізоляція в колі спілкування своїх однолітків, цькування в соціальних мережах.

